

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 222/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 222/02

Sprawy połączone C-370/17 i C-37/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Bobigny, Cour de cassation – Francja) – Caisse de retraite du personnel navigant professionnel de l'aéronautique civile (CRPNPAC) / Vueling Airlines SA (C-370/17), Vueling Airlines SA / Jean-Luc Poignant (C-37/18). [Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Właściwe ustawodawstwo – Artykuł 14 pkt 1 lit. a) – Pracownicy delegowani – Artykuł 14 pkt 2 lit. a) ppkt (i) – Osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich i zatrudniona w oddziale lub w stałym przedstawicielstwie, które przedsiębiorstwo posiada na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, w którym ma swoją zarejestrowaną siedzibę – Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 – Artykuł 11 ust. 1 lit. a) – Artykuł 12a ust. 1a – Zaświadczenie E 101 – Skutek wiążący – Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa – Uprawnienie sądu przyjmującego państwa członkowskiego do stwierdzenia oszustwa i odmowy uwzględnienia zaświadczenia – Artykuł 84a ust. 3 rozporządzenia nr 1408/71 – Współpraca między właściwymi instytucjami – Powaga rzeczy osądzonej wyroku karnego w postępowaniu cywilnym – Pierwszeństwo prawa Unii]

2

2020/C 222/03	Sprawy połączone C-715/17, C-718/17 i C-719/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska; Komisja / Węgry; Komisja / Republika Czeska [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Decyzje (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601 – Artykuł 5 ust. 2 i 4 – 11 każdej z tych decyzji – Środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Republiki Greckiej i Republiki Włoskiej – Nadzwyczajna sytuacja charakteryzująca się nagłym napływem obywateli państw trzecich na terytorium niektórych państw członkowskich – Relokacja tych obywateli na terytorium innych państw członkowskich – Procedura relokacji – Obowiązek regularnego podawania przez państwa członkowskie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, liczby osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które można szybko relokować na ich terytorium – Pozostałe obowiązki w celu dokonania rzeczywistej relokacji – Interesy państw członkowskich związane z bezpieczeństwem narodowym lub porządkiem publicznym – Możliwość powołania się przez państwo członkowskie na art. 72 TFUE w celu odstąpienia od stosowania aktów prawa Unii o charakterze obligatoryjnym]	3
2020/C 222/04	Sprawy połączone C-103/18 i C-429/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 8 de Madrid, Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 14 de Madrid – Hiszpania) – Domingo Sánchez Ruiz (C-103/18), Berta Fernández Álvarez i in. (C-429/18) / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud) [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Pojęcie „kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony” – Niedochowanie przez pracodawcę ustawowego terminu ostatecznego obsadzenia stanowiska zajmowanego tymczasowo przez pracownika zatrudnionego na czas określony – Dorozumiane przedłużanie stosunku pracy z roku na rok – Zajmowanie przez pracownika zatrudnionego na czas określony tego samego stanowiska w ramach dwóch następujących po sobie powołań – Pojęcie „obiektywnych powodów” uzasadniających odnawianie kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony – Poszanowanie podstaw zatrudnienia przewidzianych w uregulowaniu krajowym – Konkretnie badanie ujawniające, że kolejne odnowienie stosunków pracy zawieranych na czas określony ma na celu zaspokajanie stałych i długookresowych potrzeb kadrowych pracodawcy – Środki mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony oraz w stosownym przypadku karanie takich nadużyć – Postępowania w sprawie naboru mające na celu obsadzenie w sposób ostateczny stanowisk zajmowanych tymczasowo przez pracowników zatrudnionych na czas określony – Przekształcenie statusu pracowników zatrudnionych na czas określony w „niestały personel zatrudniony na czas nieokreślony” – Przyznanie pracownikowi odszkodowania równoważnego odszkodowaniu wypłacanemu w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy – Stosowanie Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony bez względu na okoliczność, że pracownik godził się na kolejne odnowienia umów na czas określony – Klauzula 5 pkt 1 – Brak obowiązku odstąpienia przez sądy krajowe od stosowania niezgodnego uregulowania krajowego]	5
2020/C 222/05	Sprawa C-228/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Gazdasági Versenyhivatal / Budapest Bank Nyrt. i in. [Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 ust. 1 TFUE – Systemy płatności kartą – Porozumienie międzybankowe ustalające poziom opłat interchange – Porozumienie ograniczające konkurencję zarówno ze względu na cel, jak i ze względu na skutek – Pojęcie ograniczenia konkurencji „ze względu na cel”]	6
2020/C 222/06	Sprawa C-234/18: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – Komisja za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo / BP, AB, PB, „Trast B” OOD, „Agro In 2001” EOOD, „ACounT Service 2009” EOOD, „Invest Management” OOD, „Estate” OOD, „Bromak” OOD, „Bromak Finance” EAD, „Viva Telekom Bulgaria” EOOD, „Balgarska Telekomunikationna Kompania” AD, „Hedge Investment Bulgaria” AD, „Kemira” OOD, „Dunarit” AD, „Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika” AD, „Evrobild 2003” EOOD, „Technotel Invest” AD, „Ken Trade” EAD, „Konsult Av” EOOD, Louvriev Investments Company 33 SA, EFV International Financial Ventures Ltd, InterV Investment SARL, LIC Telecommunications SARL, V Telecom Investment SCA, V2 Investment SARL, Empreno Ventures Ltd [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Postępowanie w sprawie konfiskaty nielegalnie nabytego mienia w braku skazania za przestępstwo – Dyrektywa 2014/42/UE – Zakres zastosowania – Decyzja ramowa 2005/212/WSiSW]	7

2020/C 222/07	Sprawa C-406/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – PG/ Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 ust. 3 – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Uprawnienia i obowiązki sądu pierwszej instancji – Brak uprawnienia do zmiany decyzji organów właściwych w dziedzinie ochrony międzynarodowej – Uregulowanie krajowe przewidujące obowiązek wydania orzeczenia w terminie 60 dni]	8
2020/C 222/08	Sprawa C-458/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – „GVC Services (Bulgaria)” EOOD/ Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system opodatkowania mający zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Dyrektywa 2011/96/UE – Artykuł 2 lit. a) ppkt (i) i (iii) oraz część A lit. ab) i część B ostatnie tiret załącznika I – Pojęcia „spółek utworzonych według prawa Zjednoczonego Królestwa” i „corporation tax w Zjednoczonym Królestwie” – Spółki zarejestrowane na Gibraltarze, które podlegają tam podatkowi dochodowemu od osób prawnych]	9
2020/C 222/09	Sprawa C-500/18: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – AU/ Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București [Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Swoboda świadczenia usług – Rynki instrumentów finansowych – Dyrektywa 2004/39/WE – Pojęcia „klienta detalicznego” i „konsumenta” – Przesłanki powoływania się na status konsumenta – Ustalenie jurysdykcji właściwej do rozpoznania powództwa]	9
2020/C 222/10	Sprawa C-564/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – LH/ Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal [Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 33 ust. 2 – Podstawy niedopuszczalności – Uregulowanie krajowe przewidujące niedopuszczalność wniosku, w przypadku gdy wnioskodawca przybył do danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy, lub jeżeli państwo to zapewnia odpowiedni poziom ochrony – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia – Kontrola sądowa decyzji administracyjnych dotyczących niedopuszczalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej – 8 dniowy termin dla sądu na wydanie rozstrzygnięcia – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	10
2020/C 222/11	Sprawa C-567/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Coty Germany GmbH/ Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl [Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 – Rozporządzenie (UE) 2017/1001 – Artykuł 9 – Prawa wynikające ze znaku towarowego – Używanie – Magazynowanie towarów w celu ich oferowania lub wprowadzania do obrotu – Składowanie w celu wysyłki towarów naruszających prawo do znaku towarowego, sprzedawanych w serwisie rynku elektronicznego online]	11
2020/C 222/12	Sprawa C-612/18 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 marca 2020 r. – ClientEarth/Komisja Europejska [Odwołanie – Dostęp do dokumentów instytucji – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i art. 4 ust. 6 – Wyjątki od prawa dostępu – Ochrona interesu publicznego w dziedzinie stosunków międzynarodowych – Dokumenty sporządzone przez służbę prawną Komisji Europejskiej dotyczące mechanizmu rozstrzygania sporów między inwestorami a państwami oraz systemu sądów ds. inwestycji w umowach handlowych Unii Europejskiej – Częściowa odmowa dostępu]	12

2020/C 222/13	Sprawa C-753/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim), Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI) / Fleetmanager Sweden AB, Nordisk Biluthyrning AB [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 ust. 1 – Dyrektywa 2006/115/WE – Artykuł 8 ust. 2 – Pojęcie „publicznego udostępniania” – Przedsiębiorstwo prowadzące wynajem samochodów standardowo wyposażonych w odbiorniki radiowe]	12
2020/C 222/14	Sprawa C-765/18: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Koblenz – Niemcy) – Stadtwerke Neuwied GmbH/ RI [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/55/WE – Wspólne zasady rynku wewnętrznego gazu ziemnego – Ochrona konsumentów – Artykuł 3 ust. 3 i lit. b) załącznika A – Przejrzystość warunków umownych – Obowiązek udzielenia konsumentowi informacji o podwyższeniu cen w odpowiednim czasie i bezpośrednio]	13
2020/C 222/15	Sprawa C-802/18: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil supérieur de la Sécurité sociale – Luksemburg) – Caisse pour l’avenir des enfants / FV, GW [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 45 TFUE – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 1 lit. i) – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 2 pkt 2 – Rozporządzenie (WE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Dodatek rodzinny – Pojęcie „członków rodziny” – Wyłączenie dziecka współmałżonka pracownika niebędącego rezydentem – Różnica w traktowaniu w stosunku do dziecka współmałżonka pracownika będącego rezydentem – Względy uzasadniające]	14
2020/C 222/16	Sprawa C-45/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso Administrativo nº 2 de A Coruña – Hiszpania) – Compañía de Tranvías de La Coruña, SA / Ayuntamiento de A Coruña [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Usługi publiczne w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego – Artykuł 8 – Przepisy przejściowe – Artykuł 8 ust. 3 – Wygaśnięcie umów o świadczenie usług publicznych – Obliczenie maksymalnego okresu trwania umów ustalonego na 30 lat – Ustalenie daty, od której rozpoczyna się bieg maksymalnego okresu 30 lat]	15
2020/C 222/17	Sprawa C-329/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – Condominio di Milano, via Meda / Eurothermo SpA [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 1 ust. 1 – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Wspólnota mieszkaniowa]	15
2020/C 222/18	Sprawa C-897/19 PPU: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud – Chorwacja) – postępowanie karne przeciwko I.N. [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Porozumienie EOG – Niedyskryminacja – Artykuł 36 – Swobodne świadczenie usług – Zakres stosowania – Umowa między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotycząca włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen – Umowa w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią – Ekstradycja obywatela Islandii do państwa trzeciego – Ochrona obywateli państwa członkowskiego przed ekstradycją – Brak równoważnej ochrony obywateli innego państwa – Obywatel Islandii, któremu udzielono azylu na podstawie prawa krajowego, zanim uzyskał obywatelstwo islandzkie – Ograniczenie swobodnego przepływu – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Weryfikacja gwarancji określonych w art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	16
2020/C 222/19	Sprawa C-141/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 23 marca 2020 r. – Finanzamt Kiel / Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH	17
2020/C 222/20	Sprawa C-160/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam (Niderlandy) w dniu 24 marca 2020 r. – Stichting Rookpreventie Jeugd i in. / Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport	17

2020/C 222/21	Sprawa C-175/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 14 kwietnia 2020 r. – SIA SS / Valsts ieņēmumu dienests	19
2020/C 222/22	Sprawa C-181/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 24 kwietnia 2020 r. – VYSOČINA WIND a.s. / Česká republika – Ministerstvo životního prostředí	20
2020/C 222/23	Sprawa C-186/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 29 kwietnia 2020 r. – HYDINA SK s.r.o. / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky	20
Sąd		
2020/C 222/24	Sprawa T-282/18: Postanowienie Sądu z dnia 14 maja 2020 r. – Bernis i in. / SRB [Skarga o stwierdzenie nieważności – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Spółka dominująca i spółka zależna – Stwierdzenie przez EBC sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Decyzja SRB o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Brak interesu publicznego – Likwidacja zgodna z prawem krajowym – Akcjonariusze – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]	22
2020/C 222/25	Sprawa T-141/19: Postanowienie Sądu z dnia 6 maja 2020 r. – Sabo i in. / Parlament i Rada [Skarga o stwierdzenie nieważności – Środowisko naturalne – Energia – Dyrektywa (UE) 2018/200 – Zaliczenie biomasy leśnej do odnawialnych źródeł energii – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność]	23
2020/C 222/26	Sprawa T-278/19: Postanowienie Sądu z dnia 13 marca 2020 r. – Aurora/CPVO – SESVanderhave (M 02205) [Skarga o stwierdzenie nieważności – Odmiany roślin – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do ochrony – Odmiana buraka cukrowego M 02205 – Decyzja o przekazaniu sprawy do właściwej służby CPVO w celu dalszego postępowania w przedmiocie odwołania – Artykuł 72 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 – Brak interesu prawnego – Kompetencje o charakterze reformatoryjnym – Skarga w części niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna]	24
2020/C 222/27	Sprawa T-308/19: Postanowienie Sądu z dnia 13 maja 2020 r. – Lucaccioni / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Służba publiczna – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Czynność przygotowawcza – Brak zażalenia – Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części niedopuszczalna]	24
2020/C 222/28	Sprawa T-757/19: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2020 r. – HB / EBI	25
2020/C 222/29	Sprawa T-217/20: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – Republika Grecka/Komisja Europejska	26
2020/C 222/30	Sprawa T-247/20: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2020 r. – JP / Komisja	27
2020/C 222/31	Sprawa T-258/20: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2020 r. – Klymenko / Rada	28
2020/C 222/32	Sprawa T-261/20: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2020 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM)	29
2020/C 222/33	Sprawa T-262/20: Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2020 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM)	30

2020/C 222/34	Sprawa T-267/20: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Arbuzow / Rada	31
2020/C 222/35	Sprawa T-268/20: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Pszonka / Rada	32
2020/C 222/36	Sprawa T-269/20: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Pszonka / Rada	33
2020/C 222/37	Sprawa T-278/20: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2020 r. – Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture i Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts / Komisja	34
2020/C 222/38	Sprawa T-279/20: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2020 r. – CWS Powder Coatings/Komisja . . .	35
2020/C 222/39	Sprawa T-284/20: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2020 r. – Klaus Berthold / EUIPO – Thomann (HB Harley Benton)	36
2020/C 222/40	Sprawa T-285/20: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – MCM Products / EUIPO – The Nomad Company (NOMAD)	37
2020/C 222/41	Sprawa T-286/20: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – Capella/EUIPO – Cobi.bike (GOBI) .	38
2020/C 222/42	Sprawa T-287/20: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – Eggy Food / EUIPO (EGGY FOOD) .	38
2020/C 222/43	Sprawa T-288/20: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2020 r. – Brillux i Daw/Komisja	39
2020/C 222/44	Sprawa T-290/20: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2020 r. – Ceramica Flaminia/EUIPO – Ceramica Cielo (goclean)	40
2020/C 222/45	Sprawa T-291/20: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2020 r. – Janukowycz / Rada	41
2020/C 222/46	Sprawa T-292/20: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2020 r. – Janukowycz / Rada	42
2020/C 222/47	Sprawa T-293/20: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2020 r. – Ruiz-Ruiz / Komisja	43

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 222/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Dz.U. C 162 z 11.5.2020.

Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Bobigny, Cour de cassation – Francja) – Caisse de retraite du personnel navigant professionnel de l'aéronautique civile (CRPNPAC) / Vueling Airlines SA (C-370/17), Vueling Airlines SA / Jean-Luc Poignant (C-37/18).

(Sprawy połączone C-370/17 i C-37/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Właściwe ustawodawstwo – Artykuł 14 pkt 1 lit. a) – Pracownicy delegowani – Artykuł 14 pkt 2 lit. a) ppkt (i) – Osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich i zatrudniona w oddziale lub w stałym przedstawicielstwie, które przedsiębiorstwo posiada na terytorium państwa członkowskiego innego niż to, w którym ma swoją zarejestrowaną siedzibę – Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 – Artykuł 11 ust. 1 lit. a) – Artykuł 12a ust. 1a – Zaświadczenie E 101 – Skutek wiążący – Uzyskanie zaświadczenia lub powołanie się na zaświadczenie w sposób noszący znamiona oszustwa – Uprawnienie sądu przyjmującego państwa członkowskiego do stwierdzenia oszustwa i odmowy uwzględnienia zaświadczenia – Artykuł 84a ust. 3 rozporządzenia nr 1408/71 – Współpraca między właściwymi instytucjami – Powaga rzeczy osądzonej wyroku karnego w postępowaniu cywilnym – Pierwszeństwo prawa Unii]

(2020/C 222/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Bobigny, Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caisse de retraite du personnel navigant professionnel de l'aéronautique civile (CRPNPAC) C-370/17, Vueling Airlines SA (C-37/18)

Strona pozwana: Vueling Airlines SA (C-370/17), Jean-Luc Poignant (C-37/18)

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 647/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że sądy państwa członkowskiego, do których wniesiono powództwo w ramach toczącego się przeciwko pracodawcy postępowania sądowego dotyczącego okoliczności wskazujących na uzyskanie lub wykorzystanie w sposób noszący znamiona oszustwa zaświadczeń E 101 wydanych na podstawie art. 14 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 631/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., w odniesieniu do pracowników świadczących pracę w tym państwie członkowskim, mogą stwierdzić istnienie oszustwa i w konsekwencji nie uwzględnić tych zaświadczeń wyłącznie po ustaleniu, że:

- po pierwsze, procedura przewidziana w art. 84a ust. 3 tego rozporządzenia została wszczęta niezwłocznie, a właściwej instytucji wydającego państwa członkowskiego umożliwiono ponowne rozpatrzenie zasadności wydania wspomnianych zaświadczeń w świetle konkretnych dowodów przedstawionych przez właściwą instytucję przyjmującego państwa członkowskiego, które wskazują, że zaświadczenia te zostały uzyskane lub powołano się na nie w sposób noszący znamiona oszustwa, oraz
 - po drugie, właściwa instytucja wydającego państwa członkowskiego w rozsądnym terminie nie dokonała ponownego rozpatrzenia ani nie zajęła stanowiska w przedmiocie tych dowodów, ewentualnie unieważniając lub wycofując rozpatrywane zaświadczenia
- 2) Artykuł 11 ust. 1 rozporządzenia nr 574/72, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 647/2005, i zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie – w przypadku gdy pracodawca został skazany w przyjmującym państwie członkowskim wyrokiem karnym opartym na prawomocnym stwierdzeniu oszustwa dokonanym z naruszeniem prawa Unii – zasądzeniu przez sąd cywilny tego państwa członkowskiego, który na mocy zasady prawa krajowego jest związany powagą rzeczy osądzonej przez sąd karny w postępowaniu cywilnym, od tego pracodawcy, wyłącznie ze względu na to skazanie wyrokiem karnym, odszkodowania na rzecz pracowników lub instytucji emerytalnej tego państwa członkowskiego, poszkodowanych tymże oszustwem.

(¹) Dz.U. C 283 z 28.8.2017.
Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska; Komisja / Węgry; Komisja / Republika Czeska

(Sprawy połączone C-715/17, C-718/17 i C-719/17) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Decyzje (UE) 2015/1523 i (UE) 2015/1601 – Artykuł 5 ust. 2 i 4 – 11 każdej z tych decyzji – Środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Republiki Greckiej i Republiki Włoskiej – Nadzwyczajna sytuacja charakteryzująca się nagłym napływem obywateli państw trzecich na terytorium niektórych państw członkowskich – Relokacja tych obywateli na terytorium innych państw członkowskich – Procedura relokacji – Obowiązek regularnego podawania przez państwa członkowskie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, liczby osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które można szybko relokować na ich terytorium – Pozostałe obowiązki w celu dokonania rzeczywistej relokacji – Interesy państw członkowskich związane z bezpieczeństwem narodowym lub porządkiem publicznym – Możliwość powołania się przez państwo członkowskie na art. 72 TFUE w celu odstąpienia od stosowania aktów prawa Unii o charakterze obligatoryjnym]

(2020/C 222/03)

Języki postępowania: czeski, węgierski i polski

Strony

(Sprawa C-715/17)

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik, G. Wils i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: E. Borawska-Kędziarska i B. Majczyna, pełnomocnicy)

Interwencji popierający Rzeczpospolitą Polską: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš i A. Brabcová, pełnomocnicy), Węgry (przedstawiciel: Z. Fehér, pełnomocnik)

(Sprawa 718/17)

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malúšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: Z. Fehér i G. Koós, pełnomocnicy)

Interwencji popierający Węgry: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš i A. Brabcová, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: E. Borawska-Kędzierska i B. Majczyna, pełnomocnicy)

(Sprawa 719/17)

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, A. Stobiecka-Kuik, G. Wils i A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, J. Pavliš i A. Brabcová, pełnomocnicy)

Interwencji popierający Republikę Czeską: Węgry (przedstawiciel: Z. Fehér, pełnomocnik), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: E. Borawska-Kędzierska i B. Majczyna, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Sprawy C-715/17, C-718/17 i C-719/17 zostają połączone do celów wydania wyroku.
- 2) Nie podając regularnie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, odpowiedniej liczby osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które można szybko relokować na jej terytorium, Rzeczpospolita Polska od dnia 16 marca 2016 r. uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyły na mocy art. 5 ust. 2 decyzji Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji i art. 5 ust. 2 decyzji Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji, a w konsekwencji pozostałym zobowiązaniom dotyczącym relokacji, które na niej ciążyły na mocy art. 5 ust. 4–11 każdej z tych dwóch decyzji.
- 3) Nie podając regularnie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, odpowiedniej liczby osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które można szybko relokować na ich terytorium, Węgry od dnia 25 grudnia 2015 r. uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciążyły na mocy art. 5 ust. 2 decyzji 2015/1601, a w konsekwencji pozostałym zobowiązaniom dotyczącym relokacji, które na nich ciążyły na mocy art. 5 ust. 4–11 tej decyzji.
- 4) Nie podając regularnie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, odpowiedniej liczby osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej, które można szybko relokować na jej terytorium, Republika Czeska od dnia 13 sierpnia 2016 r. uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyły na mocy art. 5 ust. 2 decyzji 2015/1523 i art. 5 ust. 2 decyzji 2015/1601, a w konsekwencji pozostałym zobowiązaniom dotyczącym relokacji, które na niej ciążyły na mocy art. 5 ust. 4–11 każdej z tych dwóch decyzji.
- 5) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty w sprawach C-715/17, C-718/17 i C-719/17 oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawie C-715/17.
- 6) Węgry pokrywają własne koszty w sprawach C-715/17, C-718/17 i C-719/17 oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawie C-718/17.
- 7) Republika Czeska pokrywa własne koszty w sprawach C-715/17, C-718/17 i C-719/17 oraz koszty poniesione przez Komisję w sprawie C-719/17.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 8 de Madrid, Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 14 de Madrid – Hiszpania) – Domingo Sánchez Ruiz (C-103/18), Berta Fernández Álvarez i in. (C-429/18) / Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

(Sprawy połączone C-103/18 i C-429/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 5 – Pojęcie „kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony” – Niedochowanie przez pracodawcę ustawowego terminu ostatecznego obsadzenia stanowiska zajmowanego tymczasowo przez pracownika zatrudnionego na czas określony – Dorozumiane przedłużanie stosunku pracy z roku na rok – Zajmowanie przez pracownika zatrudnionego na czas określony tego samego stanowiska w ramach dwóch następujących po sobie powołań – Pojęcie „obiektywnych powodów” uzasadniających odnawianie kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony – Poszanowanie podstaw zatrudnienia przewidzianych w uregulowaniu krajowym – Konkretnie badanie ujawniające, że kolejne odnowienie stosunków pracy zawieranych na czas określony ma na celu zaspokajanie stałych i długookresowych potrzeb kadrowych pracodawcy – Środki mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony oraz w stosownym przypadku karanie takich nadużyć – Postępowania w sprawie naboru mające na celu obsadzenie w sposób ostateczny stanowisk zajmowanych tymczasowo przez pracowników zatrudnionych na czas określony – Przekształcenie statusu pracowników zatrudnionych na czas określony w „niestały personel zatrudniony na czas nieokreślony” – Przyznanie pracownikowi odszkodowania równoważnego odszkodowaniu wypłacanemu w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy – Stosowanie Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony bez względu na okoliczność, że pracownik godził się na kolejne odnowienia umów na czas określony – Klauzula 5 pkt 1 – Brak obowiązku odstąpienia przez sądy krajowe od stosowania niezgodnego uregulowania krajowego]

(2020/C 222/04)

Język postępowania: hiszpański

Sądy odsyłające

Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 8 de Madrid, Juzgado Contencioso-Administrativo n.º 14 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Domingo Sánchez Ruiz (C-103/18), Berta Fernández Álvarez i in. (C-429/18)

Druga strona postępowania: Comunidad de Madrid (Servicio Madrileño de Salud)

Sentencja

- 1) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie lub partnerzy społeczni nie mogą wyłączyć z pojęcia „kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony” w rozumieniu tego postanowienia sytuacji, w której pracownik zatrudniony na podstawie stosunku pracy na czas określony – mianowicie do chwili ostatecznego obsadzenia wakującego stanowiska, na którym został zatrudniony – zajmował w ramach kilku powołań to samo stanowisko pracy nieprzerwanie przez szereg lat oraz w sposób stały i ciągle wykonywał te same obowiązki, przy czym ustawiczne utrzymywanie tego pracownika na tym wakującym stanowisku było konsekwencją niedochowania przez pracodawcę ustawowego obowiązku przeprowadzenia w wyznaczonym terminie postępowania w sprawie naboru mającego na celu obsadzenie wspomnianego wakującego stanowiska w sposób ostateczny, a jego stosunek pracy był z tego względu w sposób dorozumiany przedłużany z roku na rok.
- 2) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawodawstwu i orzecznictwu krajowemu, na mocy których kolejne odnowienie stosunków pracy zawieranych na czas określony uważa się za uzasadnione „obiektywnymi powodami” w rozumieniu pkt 1 lit. a) tej klauzuli jedynie na tej podstawie, że odnowienie to odpowiada podstawom zatrudnienia wskazanym w tym ustawodawstwie, czyli względem konieczności, pilności lub celowi realizacji programów o charakterze tymczasowym, koniunkturalnym lub nadzwyczajnym, w zakresie, w jakim takie ustawodawstwo i orzecznictwo krajowe nie zapobiega temu, by dany pracodawca zaspakajał w praktyce za pomocą takich odnowień stałe i długookresowe potrzeby kadrowe.

- 3) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że do sądu krajowego należy dokonanie oceny, zgodnie całością mających zastosowanie norm prawa krajowego, czy przeprowadzanie postępowań w sprawie naboru mających na celu obsadzenie w sposób ostateczny stanowisk zajmowanych tymczasowo przez pracowników zatrudnionych w ramach stosunków pracy na czas określony, przekształcenie statusu tych pracowników w „niestały personel zatrudniony na czas nieokreślony” oraz przyznanie wspomnianym pracownikom odszkodowania równoważnego odszkodowaniu wypłacanemu w przypadku niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy stanowią odpowiednie środki do zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony i w stosownym przypadku karania tych nadużyć lub też stanowią równoważne rozwiązanie prawne w rozumieniu tego postanowienia.
- 4) Klauzulę 2, klauzulę 3 pkt 1 i klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nadużywania przez pracodawcę publicznego kolejnych stosunków pracy zawieranych na czas określony okoliczność, iż dany pracownik godził się na nawiązanie lub odnowienie tych stosunków pracy, nie może z tego punktu widzenia skutkować tym, że zachowanie tego pracodawcy traci wszelki charakter nadużycia, tak że to porozumienie ramowe nie miałoby zastosowania do sytuacji tego pracownika.
- 5) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada ono na sąd krajowy rozpatrujący spór pomiędzy pracownikiem a pracodawcą publicznym obowiązku odstąpienia od stosowania uregulowania krajowego, które jest niezgodne z klauzulą 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70.

(¹) Dz.U. C 161 z 7.5.2018.
Dz.U. C 373 z 15.10.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Gazdasági Versenyhivatal / Budapest Bank Nyrt. i in.

(Sprawa C-228/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 ust. 1 TFUE – Systemy płatności kartą – Porozumienie międzybankowe ustalające poziom opłat interchange – Porozumienie ograniczające konkurencję zarówno ze względu na cel, jak i ze względu na skutek – Pojęcie ograniczenia konkurencji „ze względu na cel”]

(2020/C 222/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gazdasági Versenyhivatal

Strona pozwana: Budapest Bank Nyrt., ING Bank NV Magyarországi Fióktelepe, OTP Bank Nyrt., Kereskedelmi és Hitelbank Zrt., Magyar Külkereskedelmi Bank Zrt., ERSTE Bank Hungary Nyrt., Visa Europe Ltd, MasterCard Europe SA

Sentencja

- 1) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, by uznać, że jedno i to samo antykonkurencyjne zachowanie ma jednocześnie cel i skutek w postaci ograniczenia konkurencji w rozumieniu tego postanowienia.

- 2) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że porozumienie międzybankowe, które ustala na jedną i tę samą kwotę opłatę interchange należną przy transakcji płatności kartą bankom wydającym karty oferowane przez spółki świadczące usługi płatności kartą działające na danym rynku krajowym, nie może zostać zakwalifikowane jako porozumienie, którego „celem” jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w rozumieniu tego postanowienia, chyba że można uznać, iż porozumienie to ze względu na jego treść, cele i kontekst przedstawia wystarczający stopień szkodliwości dla konkurencji, by zostało tak zakwalifikowane, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 marca 2020 r (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – Komisja za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo / BP, AB, PB, „Trast B” OOD, „Agro In 2001” EOOD, „ACounT Service 2009” EOOD, „Invest Management” OOD, „Estate” OOD, „Bromak” OOD, „Bromak Finance” EAD, „Viva Telekom Bulgaria” EOOD, „Balgarska Telekomunikacionna Kompania” AD, „Hedge Investment Bulgaria” AD, „Kemira” OOD, „Dunarit” AD, „Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika” AD, „Evrobild 2003” EOOD, „Technotel Invest” AD, „Ken Trade” EAD, „Konsult Av” EOOD, Louvriier Investments Company 33 SA, EFV International Financial Ventures Ltd, InterV Investment SARL, LIC Telecommunications SARL, V Telecom Investment SCA, V2 Investment SARL, Empreno Ventures Ltd

(Sprawa C-234/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Postępowanie w sprawie konfiskaty nielegalnie nabytego mienia w braku skazania za przestępstwo – Dyrektywa 2014/42/UE – Zakres zastosowania – Decyzja ramowa 2005/212/WSiSW]

(2020/C 222/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski gradski sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Komisja za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo

Strona pozwana: BP, AB, PB, „Trast B” OOD, „Agro In 2001” EOOD, „ACounT Service 2009” EOOD, „Invest Management” OOD, „Estate” OOD, „Bromak” OOD, „Bromak Finance” EAD, „Viva Telekom Bulgaria” EOOD, „Balgarska Telekomunikacionna Kompania” AD, „Hedge Investment Bulgaria” AD, „Kemira” OOD, „Dunarit” AD, „Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika” AD, „Evrobild 2003” EOOD, „Technotel Invest” AD, „Ken Trade” EAD, „Konsult Av” EOOD, Louvriier Investments Company 33 SA, EFV International Financial Ventures Ltd, InterV Investment SARL, LIC Telecommunications SARL, V Telecom Investment SCA, V2 Investment SARL, Empreno Ventures Ltd,

przy udziale: Corporate Commercial Bank, w stanie likwidacji

Sentencja

Decyzję ramową Rady 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi konfiskatę mienia nabytego nielegalnie sąd krajowy zarządza po zakończeniu postępowania, które nie jest uzależnione ani od stwierdzenia popełnienia przestępstwa, ani, a fortiori, od skazania domniemych sprawców takiego przestępstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – PG / Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-406/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 ust. 3 – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Uprawnienia i obowiązki sądu pierwszej instancji – Brak uprawnienia do zmiany decyzji organów właściwych w dziedzinie ochrony międzynarodowej – Uregulowanie krajowe przewidujące obowiązek wydania orzeczenia w terminie 60 dni]

(2020/C 222/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PG

Strona przeciwna: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Sentencja

- 1) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przewidzianym w nim prawem do skutecznego środka zaskarżenia należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje sądom jedynie uprawnienie do uchylenia decyzji organów właściwych w sprawach ochrony międzynarodowej, z wyłączeniem uprawnienia do ich zmiany. Jednakże w przypadku przekazania akt właściwemu organowi administracji nowa decyzja powinna zostać wydana w krótkim terminie i powinna być zgodna z oceną zawartą w wyroku uchylającym. Ponadto jeżeli sąd krajowy stwierdzi – po przeprowadzeniu pełnego rozpatrzenia ex nunc wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową – że zgodnie z kryteriami określonymi w dyrektywie 2011/95/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony skarżącemu należy przyznać taką ochronę na podstawie, na którą powołał się na poparcie swojego wniosku, lecz następnie organ administracyjny wyda decyzję przeciwną bez wykazania, że pojawiły się nowe elementy uzasadniające nową ocenę potrzeby zapewnienia skarżącemu ochrony międzynarodowej, sąd ten powinien, w sytuacji gdy prawo krajowe nie przyznaje mu żadnego środka pozwalającego na zapewnienie poszanowania jego wyroku, zmienić tę niezgodną z jego wcześniejszym orzeczeniem decyzję i zastąpić ją własnym rozstrzygnięciem w odniesieniu do wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, odstępując w razie potrzeby od stosowania uregulowania krajowego, które zakazuje mu procedowania w ten sposób.
- 2) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi rozpatrującemu skargę na decyzję o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej termin 60 dni na wydanie orzeczenia, pod warunkiem iż sąd ten jest w stanie zapewnić w takim terminie skuteczność przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii Europejskiej. W przeciwnym wypadku sąd ten jest zobowiązany do odstąpienia od stosowania uregulowania krajowego ustanawiającego termin na wydanie orzeczenia i do wydania wyroku najszybciej jak to możliwe po upływie tego terminu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 3.9.2018

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – „GVC Services (Bułgaria)” EOOD / Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-458/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system opodatkowania mający zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Dyrektywa 2011/96/UE – Artykuł 2 lit. a) ppkt (i) i (iii) oraz część A lit. ab) i część B ostatnie tiret załącznika I – Pojęcia „spółek utworzonych według prawa Zjednoczonego Królestwa” i „corporation tax w Zjednoczonym Królestwie” – Spółki zarejestrowane na Gibraltarze, które podlegają tam podatkowi dochodowemu od osób prawnych]

(2020/C 222/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „GVC Services (Bułgaria)” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) ppkt (i) i (iii) dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich w związku z częścią A lit. ab) i częścią B ostatnie tiret załącznika I do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tych przepisach pojęcia „spółek utworzonych zgodnie z prawem Zjednoczonego Królestwa” i „corporation tax w Zjednoczonym Królestwie” nie dotyczą spółek utworzonych na Gibraltarze i podlegających tam opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 24.9.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj – Rumunia) – AU / Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

(Sprawa C-500/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Swoboda świadczenia usług – Rynki instrumentów finansowych – Dyrektywa 2004/39/WE – Pojęcia „klienta detalicznego” i „konsumenta” – Przesłanki powoływania się na status konsumenta – Ustalenie jurysdykcji właściwej do rozpoznania powództwa]

(2020/C 222/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AU

Strona pozwana: Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osobę fizyczną, która na podstawie umowy takiej jak kontrakt różnicy cenowej zawartej ze spółką finansową przeprowadza transakcje finansowe za pośrednictwem tej spółki, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zawarcie tej umowy nastąpiło w celu niezwiązanym z jakąkolwiek działalnością zawodową lub gospodarczą tej osoby, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego. Dla celów tej kwalifikacji, po pierwsze, czynniki takie jak fakt, że konsument dokonał dużej liczby transakcji w stosunkowo krótkim okresie lub że zainwestował znaczne kwoty w te transakcje, są jako takie co do zasady bez znaczenia, a po drugie, okoliczność, że osoba ta jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/12/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG, jest jako taka co do zasady bez znaczenia.
- 2) Rozporządzenie nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dla celów określenia sądu mającego jurysdykcję powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej wniesione przez konsumenta wchodzi w zakres uregulowań sekcji 4 rozdziału II tego rozporządzenia, jeśli jest nierozzerwalnie związane z umową rzeczywiście zawartą pomiędzy tym konsumentem i przedsiębiorcą, czego ustalenie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – LH / Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-564/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 33 ust. 2 – Podstawy niedopuszczalności – Uregulowanie krajowe przewidujące niedopuszczalność wniosku, w przypadku gdy wnioskodawca przybył do danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy, lub jeżeli państwo to zapewnia odpowiedni poziom ochrony – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia – Kontrola sądowa decyzji administracyjnych dotyczących niedopuszczalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej – 8 dniowy termin dla sądu na wydanie rozstrzygnięcia – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2020/C 222/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LH

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Sentencja

- 1) Artykuł 33 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odrzucenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z tego powodu, iż wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony.

- 2) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi, do którego wniesiono skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny, termin ośmiu dni na wydanie rozstrzygnięcia ze względu na to, iż sąd ten nie jest w stanie zapewnić w tym terminie skuteczności przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii.

(¹) Dz.U. C 436 z 3.12.2018

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Coty Germany GmbH/ Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

(Sprawa C-567/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 – Rozporządzenie (UE) 2017/1001 – Artykuł 9 – Prawa wynikające ze znaku towarowego – Używanie – Magazynowanie towarów w celu ich oferowania lub wprowadzania do obrotu – Składowanie w celu wysyłki towarów naruszających prawo do znaku towarowego, sprzedawanych w serwisie rynku elektronicznego online]

(2020/C 222/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Coty Germany GmbH

Strona pozwana: Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

Sentencja

Artykuł 9 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego [Unii Europejskiej] oraz art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który składa dla osoby trzeciej towary naruszające prawo do znaku towarowego, nie wiedząc o tym naruszeniu, należy uznać za podmiot, który nie magazynuje tych towarów w celu ich oferowania lub wprowadzania do obrotu w rozumieniu tych przepisów, jeżeli podmiot ten nie realizuje tych celów osobiście.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 marca 2020 r. – ClientEarth/Komisja Europejska**(Sprawa C-612/18 P) ⁽¹⁾**

[Odwolanie – Dostęp do dokumentów instytucji – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i art. 4 ust. 6 – Wyjątki od prawa dostępu – Ochrona interesu publicznego w dziedzinie stosunków międzynarodowych – Dokumenty sporządzone przez służbę prawną Komisji Europejskiej dotyczące mechanizmu rozstrzygania sporów między inwestorami a państwami oraz systemu sądów ds. inwestycji w umowach handlowych Unii Europejskiej – Częściowa odmowa dostępu]

(2020/C 222/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciele: O.W. Brouwer, E.M. Raedts, advocaten i N. Frey, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz, F. Clotuche-Duvieusart i C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) ClientEarth pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 11.3.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim), Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI) / Fleetmanager Sweden AB, Nordisk Biluthyrning AB

(Sprawa C-753/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 ust. 1 – Dyrektywa 2006/115/WE – Artykuł 8 ust. 2 – Pojęcie „publicznego udostępniania” – Przedsiębiorstwo prowadzące wynajem samochodów standardowo wyposażonych w odbiorniki radiowe]

(2020/C 222/13)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim), Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI)

Strony pozwane: Fleetmanager Sweden AB, Nordisk Biluthyrning AB

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że wynajem pojazdów samochodowych wyposażonych w odbiorniki radiowe nie stanowi publicznego udostępnienia w rozumieniu tych przepisów.

(¹) Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Koblenz – Niemcy) – Stadtwerke Neuwied GmbH / RI

(Sprawa C-765/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/55/WE – Wspólne zasady rynku wewnętrznego gazu ziemnego – Ochrona konsumentów – Artykuł 3 ust. 3 i lit. b) załącznika A – Przejrzystość warunków umownych – Obowiązek udzielenia konsumentowi informacji o podwyżce cen w odpowiednim czasie i bezpośrednio]

(2020/C 222/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Koblenz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stadtwerke Neuwied GmbH

Strona pozwana: RI

Sentencja

Artykuł 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/55/WE z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE w związku z lit. b) i c) załącznika A do tejże dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji zmiany stawek, o których dostawca gazu z urzędu nie poinformował odbiorców indywidualnie, a których to zmian jedynym celem jest obciążenie odbiorców zwykłą kosztów nabycia gazu ziemnego, nie zaś osiągnięcie zysku, poszanowanie przez dostawcę ustanowionych przez przywołane przepisy obowiązku przejrzystości oraz obowiązku informacyjnego nie stanowi warunku skuteczności rzeczonych zmian stawek, pod warunkiem że odbiorca może wypowiedzieć umowę w dowolnym momencie i dysponuje odpowiednimi środkami prawnymi umożliwiającymi mu dochodzenie naprawienia szkody, jaką miałyby ewentualnie ponieść z powodu braku indywidualnego zakomunikowania mu zmian.

(¹) Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil supérieur de la Sécurité sociale – Luksemburg) – Caisse pour l’avenir des enfants / FV, GW

(Sprawa C-802/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 45 TFUE – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 1 lit. i) – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 2 pkt 2 – Rozporządzenie (WE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Dodatek rodzinny – Pojęcie „członków rodziny” – Wyłączenie dziecka współmałżonka pracownika niebędącego rezydentem – Różnica w traktowaniu w stosunku do dziecka współmałżonka pracownika będącego rezydentem – Względy uzasadniające]

(2020/C 222/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caisse pour l’avenir des enfants

Druga strona postępowania: FV, GW

Sentencja

- 1) Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 492/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że dodatek rodzinny powiązany z wykonywaniem przez pracownika przygranicznego pracy najmniej w państwie członkowskim stanowi przywilej socjalny w rozumieniu tych przepisów.
- 2) Artykuł 1 lit. i) i art. 67 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 i art. 2 pkt 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, na podstawie których pracownicy przygraniczni mogą otrzymywać dodatek rodzinny powiązany z faktem wykonywania przez nich pracy najmniej w tym państwie członkowskim jedynie na własne dzieci, z wyłączeniem dzieci ich współmałżonka, z którymi nie łączy ich więź filiacyjna, jednak w których utrzymaniu uczestniczą, podczas gdy prawo do pobierania tego dodatku przysługuje każdemu dziecku mającemu miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso Administrativo n° 2 de A Coruña – Hiszpania) – Compañía de Tranvías de La Coruña, SA / Ayuntamiento de A Coruña

(Sprawa C-45/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Usługi publiczne w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego – Artykuł 8 – Przepisy przejściowe – Artykuł 8 ust. 3 – Wygaśnięcie umów o świadczenie usług publicznych – Obliczenie maksymalnego okresu trwania umów ustalonego na 30 lat – Ustalenie daty, od której rozpoczyna się bieg maksymalnego okresu 30 lat]

(2020/C 222/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso Administrativo n° 2 de A Coruña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compañía de Tranvías de La Coruña, SA

Strona pozwana: Ayuntamiento de A Coruña

Sentencja

Artykuł 8 ust. 3 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 należy interpretować w ten sposób, że maksymalny okres 30 lat przewidziany w tym przepisie w odniesieniu do umów, o których mowa w art. 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) tego rozporządzenia, rozpoczyna swój bieg w dniu wejścia w życie wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – Condominio di Milano, via Meda / Eurothermo SpA

(Sprawa C-329/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 1 ust. 1 – Artykuł 2 lit. b) – Pojęcie „konsumenta” – Wspólnota mieszkaniowa]

(2020/C 222/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Condominio di Milano, via Meda

Strona pozwana: Eurothermo SpA

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one orzecznictwu krajowemu, które dokonuje wykładni przepisów transponujących tę dyrektywę do prawa krajowego w taki sposób, iż zawarte w niej przepisy o ochronie konsumentów mają zastosowanie również do umowy zawartej z przedsiębiorcą przez podmiot prawa taki jak *condominio* w prawie włoskim, nawet jeśli taki podmiot prawa nie jest objęty zakresem stosowania wspomnianej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud – Chorwacja) – postępowanie karne przeciwko I.N.

(Sprawa C-897/19 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Porozumienie EOG – Niedyskryminacja – Artykuł 36 – Swobodne świadczenie usług – Zakres stosowania – Umowa między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotycząca włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen – Umowa w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią – Ekstradycja obywatela Islandii do państwa trzeciego – Ochrona obywateli państwa członkowskiego przed ekstradycją – Brak równoważnej ochrony obywateli innego państwa – Obywatel Islandii, któremu udzielono azylu na podstawie prawa krajowego, zanim uzyskał obywatelstwo islandzkie – Ograniczenie swobodnego przepływu – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Weryfikacja gwarancji określonych w art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2020/C 222/18)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Vrhovni sud

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

I.N.

przy udziale: Ruska Federacja

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności art. 36 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, a której państwo członkowskie, do którego przemieścił się obywatel państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA), będącego stroną porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z którym Unia Europejska zawarła umowę o przekazywaniu osób, jest adresatem wniosku o ekstradycję wystosowanego przez państwo trzecie na podstawie Europejskiej konwencji o ekstradycji, podpisanej w Paryżu w dniu 13 grudnia 1957 r., oraz w której przed nabyciem obywatelstwa tego państwa EFTA ów obywatel otrzymał w nim azyl właśnie ze względu na postępowanie karne prowadzone przeciwko niemu w państwie wnioskującym o ekstradycję, właściwy organ wezwanego państwa członkowskiego powinien zbadać, czy ekstradycja nie naruszy praw przewidzianych w rzeczonym art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych, przy czym fakt otrzymania azylu stanowi szczególnie istotną okoliczność w kontekście tego badania. Przed rozważeniem wykonania wniosku o ekstradycję wezwane państwo członkowskie powinno w każdym wypadku powiadomić rzeczony państwo EFTA i w stosownym wypadku na jego żądanie przekazać mu owego obywatela zgodnie z postanowieniami umowy o przekazywaniu osób, pod warunkiem że rzeczony państwo EFTA jest zgodnie ze swym prawem krajowym właściwe, aby prowadzić przeciwko tej osobie postępowanie związane z czynami popełnionymi poza jego terytorium.

(¹) Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 23 marca 2020 r. – Finanzamt Kiel / Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH**

(Sprawa C-141/20)

(2020/C 222/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Finanzamt Kiel

Druga strona postępowania rewizyjnego: Norddeutsche Gesellschaft für Diakonie mbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 4 akapit drugi w związku z art. 21 ust. 1 lit. a) i art. 21 ust. 3 dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwu członkowskiemu na to, by zamiast grupy podatkowej VAT (kręgu podmiotów) określić jako podatnika jej członka (podmiot nadrzędny)?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy można się w tym zakresie powołać na art. 4 ust. 4 akapit drugi w związku z art. 21 ust. 1 lit. a) i art. 21 ust. 3 dyrektywy 77/388/EWG?
- 3) Czy w ramach analizy, jaką należy przeprowadzić zgodnie z pkt 46 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Larentia + Minerva⁽²⁾, żeby ustalić, czy przewidziany w § 2 ust. 2 pkt 2 zdanie pierwsze Umsatzsteuergesetz [ustawy o podatku obrotowym, Niemcy] wymóg włączenia pod względem finansowym stanowi dopuszczalny środek, który jest niezbędny i właściwy do osiągnięcia celów polegających na zapobieganiu nadużyciom podatkowym lub zwalczaniu oszustw podatkowych i unikania opodatkowania, powinno się przyjąć surowe, czy też liberalne kryterium oceny?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 77/388/EWG należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwu członkowskiemu, aby w drodze typizacji uznawało daną osobę za niesamodzielną w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 77/388/EWG, jeżeli jest ona pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym włączona do przedsiębiorstwa innego przedsiębiorcy (podmiotu nadrzędnego) w ten sposób, że podmiot nadrzędny może narzucać jej swoją wolę i poprzez to zapobiegać podejmowaniu przez nią odmiennych decyzji?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 16 lipca 2015 r. (C-108/14 i C-109/14, EU:C:2015:496).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Rotterdam
(Niderlandy) w dniu 24 marca 2020 r. – Stichting Rookpreventie Jeugd i in. / Staatssecretaris van
Volksgezondheid, Welzijn en Sport**

(Sprawa C-160/20)

(2020/C 222/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Rotterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Rookpreventie Jeugd i in.

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

przy udziale: Vereniging Nederlandse Sigaretten- en Kerftakfabrikanten (VSK)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy opracowanie metody pomiarowej przewidzianej w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/40 ⁽¹⁾ na podstawie norm ISO, które nie są swobodnie dostępne, jest zgodne z art. 297 ust. 1 TFUE [i rozporządzeniem (UE) nr 216/2013 ⁽²⁾], a także leżącą u ich podstaw zasadą przejrzystości?
- 2) Czy normy ISO 4387, 10315, 8454 i 8243, do których odsyła art. 4 ust. 1 dyrektywy należy interpretować i stosować w ten sposób, że w ramach wykładni i stosowania art. 4 ust. 1 dyrektywy emisja substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla powinna być mierzona (i weryfikowana) nie tylko przy zastosowaniu przewidzianej tam metody, ale także że emisje te mogą lub muszą być mierzone (i weryfikowane) w inny sposób i z inną intensywnością?
- 3) a) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy jest sprzeczny z założeniami dyrektywy, jak również z art. 4 ust. 2 tej dyrektywy oraz art. 5 ust. 3 Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu ze względu na to, że przemysł tytoniowy brał udział w tworzeniu norm ISO wymienionych w art. 4 ust. 1 dyrektywy?
b) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy jest sprzeczny jej założeniami, z art. 114 ust. 3 TFUE, z celem Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu oraz z art. 24 i 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że przewidziana w nim metoda pomiaru nie mierzy emisji papierosów filtrowych z uwzględnieniem ich przeznaczenia, ponieważ metoda ta nie uwzględnia efektu otworków wentylacyjnych w filtrach, które w przypadku użycia zgodnie z przeznaczeniem są w znacznej części zatykane ustami i palcami palącego?
- 4) a) Jaka alternatywna metoda pomiaru (i metoda weryfikacji) może lub musi być stosowana, jeżeli Trybunał:
 - udzieli na pytanie 1 odpowiedzi przeczącej?
 - udzieli na pytanie 2 odpowiedzi twierdzącej?
 - udzieli na pytanie 3a i/lub 3b odpowiedzi twierdzącej?b) Jeżeli Trybunał nie może udzielić odpowiedzi na pytanie 4a: czy w przypadku tymczasowego braku istnienia metody pomiaru występuje sytuacja, o której mowa art. 24 ust. 3 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE, Dz. U. 2014, L 127, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 216/2013 z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie elektronicznej publikacji Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, Dz. U. 2013, L 69, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 14 kwietnia 2020 r. – SIA SS / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-175/20)

(2020/C 222/21)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: SIA SS

Strona przeciwna i druga strona postępowania odwoławczego: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymogi ogólnego rozporządzenia o ochronie danych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wniosek o udzielenie informacji złożony przez organ podatkowy, taki jak w niniejszej sprawie, w którym żąda się dostarczenia informacji zawierających znaczną ilość danych osobowych, powinien spełniać wymogi ogólnego rozporządzenia w sprawie ochrony danych (w szczególności jego art. 5 ust. 1)?
- 2) Czy wymogi ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy może odstąpić od stosowania przepisu art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia, nawet gdy ustawodawstwo obowiązujące w Republice Łotewskiej nie przyznaje takiego uprawnienia wspomnianemu organowi?
- 3) Czy przy dokonywaniu wykładni wymogów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych można uznać, że istnieje zgodny z prawem cel uzasadniający obowiązek – nałożony poprzez wniosek o udzielenie informacji, taki jak w niniejszej sprawie – dostarczenia wszystkich żądanych danych w nieograniczonej ilości i w nieograniczonym okresie czasu, przy czym nie ustalono daty upływu terminu na wykonanie tego wniosku o udzielenie informacji?
- 4) Czy przy dokonywaniu wykładni wymogów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych można uznać, że istnieje zgodny z prawem cel uzasadniający obowiązek – nałożony poprzez wniosek o udzielenie informacji, taki jak w niniejszej sprawie – dostarczenia wszystkich żądanych danych, nawet gdy we wniosku o udzielenie informacji nie wskazano (lub wskazano w sposób niekompletny) celu przekazania informacji?
- 5) Czy przy dokonywaniu wykładni wymogów ogólnego rozporządzenia o ochronie danych można uznać, że istnieje zgodny z prawem cel uzasadniający obowiązek – nałożony poprzez wniosek o udzielenie informacji, taki jak w niniejszej sprawie – dostarczenia wszystkich żądanych danych, nawet gdy w praktyce dotyczy to w pełni wszystkich zainteresowanych, którzy opublikowali ogłoszenia w sekcji „samochody osobowe” danego portalu?
- 6) Jakie kryteria należy stosować w celu zbadania, czy organ podatkowy działający jako administrator danych zapewnia w należyty sposób, że przetwarzanie danych (w tym również uzyskanie informacji) jest zgodne z wymogami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych?
- 7) Jakie kryteria należy stosować w celu zbadania, czy wniosek o udzielenie informacji, taki jak w niniejszej sprawie, jest należycie uzasadniony i ma charakter okazjonalny?
- 8) Jakie kryteria należy stosować w celu zbadania, czy przetwarzanie danych osobowych odbywa się w niezbędnym zakresie i w sposób zgodny z wymogami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych?

9) Jakie kryteria należy stosować w celu zbadania, czy organ podatkowy działający jako administrator danych zapewnia zgodność przetwarzania danych z wymogami art. 5 ust. 1 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (rozliczalność)?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 24 kwietnia 2020 r. – VYSOČINA WIND a.s. / Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

(Sprawa C-181/20)

(2020/C 222/22)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VYSOČINA WIND a.s.

Strona pozwana: Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE (¹) z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się nałożeniu przez państwo członkowskie obowiązku finansowania kosztów zbierania, przetwarzania, odzysku i przyjaznego dla środowiska unieszkodliwiania WEEE pochodzącego z paneli fotowoltaicznych wprowadzonych do obrotu przed 1 stycznia 2013 r. na ich użytkowników, a nie producentów?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – czy dla oceny przesłanek odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkodę wyrządzoną jednostce wskutek naruszenia prawa Unii ma znaczenie okoliczność jak ta w postępowaniu głównym, że państwo członkowskie we własnym zakresie ustanowiło zasady finansowania odpadów z paneli fotowoltaicznych jeszcze przed przyjęciem dyrektywy, na mocy której doszło do objęcia paneli fotowoltaicznych regulacją prawa Unii i obciążenia producentów obowiązkiem pokrywania związanych z tym kosztów, a to również w odniesieniu do tych paneli, które zostały wprowadzone do obrotu przed upływem terminu transpozycji dyrektywy (oraz samym przyjęciem regulacji na poziomie prawa Unii)?

(¹) Dz.U. 2012 L 197, s. 38.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 29 kwietnia 2020 r. – HYDINA SK s.r.o. / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sprawa C-186/20)

(2020/C 222/23)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HYDINA SK s.r.o.

Strona pozwana: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis motywu 25 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 ⁽¹⁾ z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej stanowiący, że „terminy udzielenia informacji określone w niniejszym rozporządzeniu należy rozumieć jako maksymalne nieprzekraczalne okresy”, należy interpretować w ten sposób, że chodzi o terminy, które nie mogą zostać przekroczone, a ich przekroczenie powoduje niezgodność z prawem zawieszenia kontroli podatkowej?
- 2) Czy niedochowanie terminów na wprowadzenie w życie międzynarodowej wymiany informacji przewidzianych w rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej wywołuje skutek (sankcję) wobec organu wezwanego i organu występującego z wnioskiem?
- 3) Czy międzynarodową wymianę informacji przekraczającą terminy określone w rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej można uznać za bezprawną ingerencję w prawa podatnika?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 268, s. 1.

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 14 maja 2020 r. – Bernis i in. / SRB

(Sprawa T-282/18) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych przedsiębiorstw inwestycyjnych (SRM) – Artykuł 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Spółka dominująca i spółka zależna – Stwierdzenie przez EBC sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Decyzja SRB o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Brak interesu publicznego – Likwidacja zgodna z prawem krajowym – Akcjonariusze – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność]

(2020/C 222/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ernests Bernis (Jurmala, Łotwa), Oļegs Fiļs (Jurmala), OF Holding SIA (Ryga, Łotwa), Cassandra Holding Company SIA (Jurmala) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (przedstawiciele: J. De Carpentier, M. Meijer Timmerman Thijssen, A. Valavanidou, H. Ehlers i E. Muratori, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Rivas oraz B. Heenan, solicitor)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: G. Marafioti, E. Koupepidou i J. Rodríguez Cárcamo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji SRB z dnia 23 lutego 2018 r., w drodze których postanowiono o nieprzyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do ABLV Bank AS i jej spółki zależnej ABLV Bank Luxembourg SA na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Ernests Bernis i Oļegs Fiļs, OF Holding SIA oraz Cassandra Holding Company SIA pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) oraz Europejski Bank Centralny (EBC).

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 6 maja 2020 r. – Sabo i in. / Parlament i Rada**(Sprawa T-141/19) ⁽¹⁾****[Skarga o stwierdzenie nieważności – Środowisko naturalne – Energia – Dyrektywa (UE) 2018/200 –
Zaliczenie biomasy leśnej do odnawialnych źródeł energii – Brak indywidualnego oddziaływania –
Niedopuszczalność]**

(2020/C 222/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Peter Sabo (Tulčík, Słowacja) i 9 innych skarżących, których nazwiska są zawarte w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: R. Smith, A. Dews, C. Day, solicitors, oraz D. Wolfe, QC, P. Lockley i B. Mitchell, barristers)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. McDowell, C. Ionescu Dima i A. Tamás, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Lo Monaco i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. 2018, L 328, s. 82), w zakresie, w jakim zalicza ona biomasę leśną do odnawialnych źródeł energii.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie złożonych przez Komisję, U. S. Industrial Pellet Association, Stichting Dutch Biomass Certification i Stichting RBCN (Rotterdam Biomass Commodities Network) wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Peter Sabo i pozostali skarżący, których nazwiska są zawarte w załączniku, pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 4) Komisja, U. S. Industrial Pellet Association, Stichting Dutch Biomass Certification i Stichting RBCN (Rotterdam Biomass Commodities Network) pokrywają własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 13 marca 2020 r. – Aurora/CPVO – SESVanderhave (M 02205)(Sprawa T-278/19) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Odmiany roślin – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do ochrony – Odmiana buraka cukrowego M 02205 – Decyzja o przekazaniu sprawy do właściwej służby CPVO w celu dalszego postępowania w przedmiocie odwołania – Artykuł 72 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 – Brak interesu prawnego – Kompetencje o charakterze reformatoryjnym – Skarga w części niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna]

(2020/C 222/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aurora Srl (Padwa, Włochy) (przedstawiciel: adwokat L.-B. Buchman)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (przedstawiciele: M. Ekvad, F. Mattina, M. Garcia Monco-Fuente i A. Weitz, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: SESVanderhave NV (Tienen, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. de Jong)

Przedmiot

Skarga na decyzję Izby Odwoławczej CPVO z dnia 27 lutego 2019 r. (sprawa A 10/2013 RENV) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do ochrony między Aurora a SESVanderhave.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Aurora Srl, Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO) i SESVanderhave NV pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 13 maja 2020 r. – Lucaccioni / Komisja(Sprawa T-308/19) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Służba publiczna – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Czynność przygotowawcza – Brak zażalenia – Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części niedopuszczalna]

(2020/C 222/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Arnaldo Lucaccioni (San Benedetto del Tronto, Włochy) (przedstawiciel: adwokat E. Bonanni)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i L. Vernier, pełnomocnicy, których wspierał adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art. 270 TFUE skarga, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie wyznaczenia nowej komisji lekarskiej do sprawy wniosku o uznanie nasilenia się choroby zawodowej, złożonego przez skarżącego, a po drugie, o naprawienie szkód poniesionych przez skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako w części oczywiście niedopuszczalna, a w części niedopuszczalna.
- 2) Arnaldo Lucaccioni zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 230 z 8.7.2019.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2020 r. – HB / EBI

(Sprawa T-757/19)

(2020/C 222/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (EIB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 20 czerwca 2019 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej na mobbing;
- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia ogłoszenia wyroku;
- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 50 000 EUR tytułem odszkodowania za utratę szansy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia ogłoszenia wyroku do dnia całkowitej zapłaty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bezstronnego, sprawiedliwego i starannego rozpatrzenia spraw oraz braku uzasadnienia w zakresie, w jakim: (i) panel, który badał jej zarzuty dotyczące nękania i zastraszania a) nie rozpatrzył sprawy bezstronnie, sprawiedliwie i starannie, wykazując lub stwarzając pozory stronniczości wobec wskazywanych osób mobbujących oraz wprowadzając w błąd lub ignorując fakty i dowody; oraz b) nie podał uzasadnienia; oraz (ii) poprzez zatwierdzenie sprawozdania panelu, prezes EBI obarczył zaskarżoną decyzję tymi samymi wadami.

2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie i naruszenia kodeksu postępowania i polityki godności w miejscu pracy EBI w zakresie, w jakim: (i) zachowanie wskazywanych osób mobbujących wobec strony skarżącej przybrało formę wypowiedzi ustnych lub pisemnych, było nieprawidłowe, odbywało się na przestrzeni czasu, powtarzało się i było poniżające, (ii) nie uznając spornych aktów za nękanie psychiczne, zarówno indywidualne, jak i zbiorowe, panel popełnił błąd w ocenie okoliczności faktycznych i naruszył kodeks postępowania i politykę godności w miejscu pracy EBI oraz (iii) poprzez zatwierdzenie sprawozdania panelu, prezes EBI niesłusznie stwierdził, że strona skarżąca nie była nękana.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i naruszenia poufności w zakresie, w jakim: (i) strona skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swoich uwag dotyczących: a) treści oświadczeń złożonych przez wskazywane osoby mobbujące i świadków przed panelem lub b) innych dokumentów, które zostały wykorzystane przez panel w jego sprawozdaniu w celu przedstawienia zaleceń prezesowi banku oraz (ii) panel przyjął swoje wnioski i udostępnił je osobom trzecim, zanim dał stronie skarżącej możliwość przedstawienia swoich uwag w tym zakresie, np. przed rzekomym sfinalizowaniem swojego sprawozdania, oraz (iii) zatwierdzając sprawozdanie panelu, prezes EBI opatrzył zaskarżoną decyzję tymi samymi wadami.

Na poparcie swojego żądania odszkodowania strona skarżąca podnosi, że:

- poniosła szkodę niematerialną, której nie można naprawić poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- odrzucając bezprawnie jej wniosek o wszczęcie postępowania pojednawczego, strona pozwana pozbawiła ją szansy na polubowne załatwienie sprawy i uniknięcie postępowania przed Sądem.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2020 r. – Republika Grecka/Komisja Europejska

(Sprawa T-217/20)

(2020/C 222/29)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, A. Vasilopoulou i E. Krompa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania Unii niektóre wydatki Republiki Greckiej na łączną kwotę brutto w wysokości 9 657 608,85 EUR, odpowiadającą łącznej kwocie netto w wysokości 9 590 402,53 EUR, które zostały poniesione i zadeklarowane w ramach EFRROW, dotyczące środków 123A, 125A, 321 i 322 programu rozwoju obszarów wiejskich w okresie 2007–2013 oraz środków 4.2, 4.3, 7.2 i 7.4 programu rozwoju obszarów wiejskich w okresie 2014–2020, w latach budżetowych 2011–2018, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez Republikę Grecką.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 34 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 908/2014 ⁽²⁾, ponieważ korekty finansowe są niezgodne z prawem, jako że Komisja przekroczyła granice swoich uprawnień dyskrecyjnych i decyzja ta jest obciążona wadą niewystarczającego uzasadnienia.

2. W ramach zarzutu drugiego powołano się na brak podstawy prawnej w celu nałożenia korekty w odniesieniu do wydatków poniesionych ponad 24 miesiące przed powiadomieniem o pierwszych wynikach kontroli, naruszenie art. 52 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾ i fakt, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje *ratione temporis*, gdy nałożyła sporne korekty finansowe.
3. Zarzut trzeci, dotyczący w szczególności korekty nałożonej w odniesieniu do środków 125A i 123A, opiera się na naruszeniu zasady *ne bis in idem*, pewności prawa, dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań państw członkowskich i proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty jest w szczególności oparty na korekcie zastosowanej do środka 125A i dotyczy naruszenia art. 24 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 65/2011⁽²⁾, art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1974/2006 i przepisów krajowego programu rozwoju obszarów wiejskich, który Komisja zatwierdziła na okres 2007–2013, na niewystarczającym uzasadnieniu co do podstawy prawnej korekty, a także na braku podstawy prawnej i uzasadnienia oraz na błędzie dotyczącym okoliczności faktycznych w odniesieniu do nałożonej ryczałtowej korekty finansowej i jej wymiaru (10 %).
5. W ramach zarzutu piątego, dotyczącego, w szczególności, korekty zastosowanej do środka 125A, podniesiono, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, art. 34 rozporządzenia (UE) nr 908/2014 i wytycznych C(2015)3675 z dnia 8 czerwca 2015 r., prawa do bycia wcześniej wysłuchanym, prawa do obrony, a także zasad uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności. Skarżąca twierdzi także, że uzasadnienie decyzji jest niewystarczające i że decyzja jest obciążona błędem dotyczącym okoliczności faktycznych.
6. Zarzut szósty opiera się w szczególności na korekcie nałożonej w odniesieniu do środków 321 i 322 i dotyczy naruszenia art. 24 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 65/2011 i wytycznych C(2015)3675 z dnia 8 czerwca 2015 r., błędu dotyczącego okoliczności faktycznych, braku uzasadnienia i naruszenia zasady proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy opiera się w szczególności na korekcie zastosowanej do środka 123A. W ramach tego zarzutu podniesiono, że omawiana korekta została nałożona z naruszeniem art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013 i art. 34 rozporządzenia nr 908/2014, ze względu na błąd dotyczący okoliczności faktycznych i na podstawie niewystarczającego uzasadnienia. Ponadto podniesiono naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i prawa do obrony Republiki Greckiej, a także zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2020/201 z dnia 12 lutego 2020 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) [notyfikowana jako dokument nr C(2020) 541] (Dz.U. 2020, L 42, s. 17).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 908/2014 z dnia 6 sierpnia 2014 r. ustanawiające zasady dotyczące stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do agencji płatniczych i innych organów, zarządzania finansami, rozliczania rachunków, przepisów dotyczących kontroli, zabezpieczeń i przejrzystości (Dz.U. 2014, L 255, s. 59).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. 2011, L 25, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2020 r. – JP / Komisja

(Sprawa T-247/20)

(2020/C 222/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JP (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 lutego 2020 r. C(2020) 1195 final oddalającej ponowny wniosek o udostępnienie dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 – GESTDEM 2019/5394 do 5399; oraz
- obciążenie strony pozwanej symboliczną kwotą 1 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną stronie skarżącej oraz kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 lit. b) i art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1049/2002 dotyczących ochrony prywatności i integralności jednostki
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 dotyczącego częściowego dostępu oraz zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2020 r. – Klymenko / Rada**(Sprawa T-258/20)**

(2020/C 222/31)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorovych Klymenko (Moskwa, Rosja) (przedstawiciel: adwokat M. Phelippeau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi Oleksandra Viktorovycha Klymenki za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonych aktów. Skarżący podnosi, że Rada nie dopełniła obowiązku uzasadnienia zaskarżonych aktów, zarówno pod względem zasadności podjętych środków, jak i poszanowania prawa do obrony oraz skutecznej ochrony sądowej i przeprowadzonej w tym zakresie kontroli.
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia błędu w ocenie oraz nadużycia władzy. Skarżący podnosi, że w świetle dokumentów, które otrzymał, Rada nie mogła stwierdzić, iż nie istniały wystarczające podstawy faktyczne do wszczęcia postępowania karnego. Skarżący wskazuje również na liczne naruszenia jego praw podstawowych, z których Rada nie wyciągnęła żadnych wniosków.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych w zakresie, w jakim owe akty zostały przyjęte z naruszeniem prawa do obrony, prawa do skutecznej ochrony sądowej oraz prawa równości broni.
4. Zarzut czwarty dotyczący braku podstawy prawnej w zakresie, w jakim art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej nie może stanowić właściwej podstawy prawnej dla zastosowanego wobec skarżącego środka ograniczającego.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do ochrony własności.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2020 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM)

(Sprawa T-261/20)

(2020/C 222/32)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rochem Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat K. Guridi Sedlak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rochem Marine Srl (Genua, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego ROCHEM – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 151 485

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. w sprawie R 1547/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- nakazanie EUIPO wydania nowej decyzji odmawiającej uwzględnienia wniosku o unieważnienie międzynarodowej rejestracji znaku towarowego nr 1 151 485 również w odniesieniu do klasy 11 i 40;
- obciążenie EUIPO i interwenienta, w przypadku gdy druga strona w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą przystąpi do postępowania przed Sadem, własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 198 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2020 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM)

(Sprawa T-262/20)

(2020/C 222/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rochem Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat K. Guridi Sedlak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rochem Marine Srl (Genua, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego ROCHEM – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 151 545

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. w sprawie R 1546/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO wydania nowej decyzji odmawiającej uwzględnienia wniosku o unieważnienie międzynarodowej rejestracji znaku towarowego nr 1 151 545 również w odniesieniu do klasy 11 i 40;
- obciążenie EUIPO i interwenienta, w przypadku gdy druga strona w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą przystąpi do postępowania przed Sadem, własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 198 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Arbuzow / Rada**(Sprawa T-267/20)**

(2020/C 222/34)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Serhij Arbuzow (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotycząca skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu decyzji Rady (WPZiB) z dnia 4 marca 2019 r. ⁽³⁾ Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

- skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

- skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Pszonka / Rada

(Sprawa T-268/20)

(2020/C 222/35)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Artem Wiktorowycz Pszonka (Kramatorsk, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotycząca skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

- skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

- skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Pszonka / Rada

(Sprawa T-269/20)

(2020/C 222/36)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Pawłowycz Pszonka (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Mleziva)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotycząca skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji

— skarżący uzasadnia swoją skargę między innymi tym, że przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada Unii Europejskiej nie działała z należytą starannością, gdyż przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nie wzięła pod uwagę twierdzeń skarżącego ani przedstawionych przez niego dowodów, które świadczą na jego korzyść, a opierała się co do zasady na zwięzłym streszczeniu sporządzonym przez prokuraturę generalną Ukrainy i nie zażądała informacji uzupełniających o przebiegu dochodzenia na Ukrainie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa własności przysługującego skarżącemu

— skarżący twierdzi w tym względzie, że ograniczenia, które zostały na niego nałożone, są nieproporcjonalne i zbędne oraz naruszają gwarancje prawnomiędzynarodowej ochrony przysługującego mu prawa własności.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2020 r. – Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture i Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts / Komisja

(Sprawa T-278/20)

(2020/C 222/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture Co. Ltd (Taizhou, Chiny), Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts Co. Ltd (Ningbo, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i P. Billiet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy ono skarżących; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/353 z dnia 3 marca 2020 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz felg stalowych do użytkowania na drodze pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych oraz zastosowała błędne koło w rozumowaniu: 1) stwierdzając, że skarżące systematycznie nie współpracowały z Komisją i stosując w związku z tym art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾; 2) uznając, że skarżące wniosły o ustalenie indywidualnego marginesu dumpingu zamiast uznania za producenta eksportującego objętego próbą zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, naruszając w związku z tym również art. 6 rozporządzenia podstawowego; oraz 3) nakładając na skarżące w najwyższym stopniu sankcjonujące rezydualne cło antydumpingowe przeznaczone dla niewspółpracujących stron lub stron, które nie zgłosiły się, naruszając w związku z tym również art. 2, 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, niedyskryminacji oraz proporcjonalności.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, naruszyła zasadę dobrej administracji, nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia oraz przedstawiła błędne i sprzeczne rozumowanie 1) stosując względem skarżących pojęcie „dostępnych faktów” oraz 2) nie uwzględniając: a) wartości normalnej skarżących i b) ich ceny eksportowej czy też alternatywnych metod ustalenia ceny eksportowej skarżących do celów obliczenia ich marginesu dumpingu wbrew art. 2 ust. 6 lit. a), art. 2 ust. 8, 10 i 11, art. 3, art. 6, art. 9 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, a także wbrew art. 2, 3, 6.6 i 6.8 w związku z załącznikiem II pkt 3 porozumienia antydumpingowego WTO.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo do obrony skarżących: 1) odmawiając obliczenia ich wartości normalnej i ujawnienia jej, wbrew art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, a także wbrew art. 12.2 porozumienia antydumpingowego WTO; oraz 2) nie ujawniając danych, które wykorzystwała do obliczenia marginesu dumpingu i marginesu szkody skarżących.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 L 65, s. 9.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 76, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2020 r. – CWS Powder Coatings/Komisja

(Sprawa T-279/20)

(2020/C 222/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CWS Powder Coatings GmbH (Düren, Niemcy) (przedstawiciele: R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/217 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy klasyfikacji i oznakowania ditlenku tytanu; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: Komisja naruszyła art. 53c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ⁽²⁾ poprzez wydanie aktu prawnego w odniesieniu do różnych przedmiotów regulacji.
2. Zarzut drugi: Klasyfikacja ditlenku tytanu dokonana w zaskarżonym rozporządzeniu stanowi naruszenie wymagań w zakresie klasyfikacji na podstawie art. 53a, art. 37 ust. 5 i art. 3 ust. 1 w związku z pkt 3.6.2.2 załącznika do rozporządzenia nr 1272/2008.
3. Zarzut trzeci: Zmiana załącznika II do rozporządzenia nr 1272/2008 odnośnie do ciekłych mieszanin, w skład których wchodzi ditlenek tytanu nie może być oparta na art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53a tego rozporządzenia.
4. Zarzut czwarty: Zmiana załącznika II do rozporządzenia nr 1272/2008 odnośnie do stałych mieszanin, w skład których wchodzi ditlenek tytanu nie może być oparta na art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53a tego rozporządzenia.
5. Zarzut piąty: Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi, przed wydaniem zaskarżonego rozporządzenia, przeprowadzenia oszacowania skutków.
6. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ klasyfikacja określonych cząsteczek ditlenku tytanu i określenie wymogów dotyczących oznakowania nie jest odpowiednie dla osiągnięcia celu (ochrona zdrowia) oraz dostępne były łagodniejsze środki.

7. Zarzut siódmy: Komisja przy wydaniu zaskarżonego rozporządzenia dopuściła się licznych uchybień związanych z przysługującą jej swobodą uznania.
8. Zarzut ósmy: Komisja przy wydaniu zaskarżonego rozporządzenia przekroczyła przekazane jej uprawnienia.
9. Zarzut dziewiąty: Na wypadek gdyby Sąd stanął na stanowisku, że Komisja przy wydawaniu zaskarżonego rozporządzenia może sama definiować wymagania w zakresie klasyfikacji lub przedmiot klasyfikacji albo że nie dysponowała swobodą uznania w zakresie oszacowania skutków lub proporcjonalnego zastosowania, art. 37 ust. 5, art. 53 ust. 1 i art. 53a rozporządzenia nr 1272/2008 stanowią naruszenie art. 290 ust. 1 i 2 TFUE. W takim wypadku powołanie podstawowego aktu prawnego (rozporządzenia nr 1272/2008) dla zaskarżonego rozporządzenia stanowiłoby naruszenie art. 290 TFUE.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/217 z dnia 4 października 2019 r. zmieniające, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, oraz w sprawie sprostowania tego rozporządzenia (Dz.U. 2020, L 44, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1243 z dnia 20 czerwca 2019 r. dostosowującym niektóre akty prawne przewidujące stosowanie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2019, L 198, s. 241).

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2020 r. – Klaus Berthold / EUIPO – Thomann (HB Harley Benton)

(Sprawa T-284/20)

(2020/C 222/39)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klaus Berthold Besitzgesellschaft GmbH & Co. KG (Thalhausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat E. Strauß)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Thomann GmbH (Burgebrach, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego HB Harley Benton – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 380 752

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 marca 2020 r. w sprawie R 1359/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uwzględnienie sprzeciwu wobec przyznania ochrony w Unii Europejskiej rejestracji międzynarodowej nr 1 380 752 dla towarów z klasy 25;
- zobowiązanie EUIPO do odmowy przyznania ochrony w Unii Europejskiej rejestracji międzynarodowej nr 1 380 752 dla towarów z klasy 25;

- obciążenie pozostałych uczestników postępowania kosztami postępowania przed EUIPO i w stosownym wypadku obciążenie pozwanego kosztami niniejszego postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – MCM Products / EUIPO – The Nomad Company (NOMAD)

(Sprawa T-285/20)

(2020/C 222/40)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MCM Products AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat S. Eichhammer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: The Nomad Company BV (Zevenaar, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy NOMAD – unijny znak towarowy nr 1 742 089

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie R 854/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona towarów zarejestrowanych w klasie 18.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – Capella/EUIPO – Cobi.bike (GOBI)**(Sprawa T-286/20)**

(2020/C 222/41)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Capella EOOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: Rechtsanwalt R. Klenke)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Cobi.bike GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie unijnego znaku towarowego GOBI – zgłoszenie nr 17 168 089*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 lutego 2020 r. w sprawie R 1685/2019-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2020 r. – Eggy Food / EUIPO (EGGY FOOD)**(Sprawa T-287/20)**

(2020/C 222/42)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Eggy Food GmbH & Co. KG (Osnabrück, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Eberhardt i R. Böhm)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy EGGY FOOD – zgłoszenie nr 1 795 2953

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 marca 2020 r. w sprawie R 1316/2019-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie opublikowania zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 1 795 2953;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2020 r. – Brillux i Daw/Komisja

(Sprawa T-288/20)

(2020/C 222/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy) i Daw SE (Ober-Ramstadt, Niemcy) (przedstawiciele: R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/217⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy klasyfikacji i oznakowania ditlenku tytanu; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na dziewięciu zarzutach, które zasadniczo są identyczne z zrzutami, jakie zostały zasadniczo podniesione w sprawie T-279/20, albo do nich podobne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/217 z dnia 4 października 2019 r. zmieniające, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, oraz w sprawie sprostowania tego rozporządzenia (Dz.U. 2020, L 44, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2020 r. – Ceramica Flaminia/EUIPO – Ceramica Cielo (goclean)**(Sprawa T-290/20)**

(2020/C 222/44)

Język skargi: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Ceramica Flaminia SpA (Civita Castellana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Improda e R. Arista)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Ceramica Cielo SpA (Fabrica di Roma, Włochy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy goclean – unijny znak towarowy nr 13 270 046*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2020 r. w sprawie R 991/2018-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności i zmianę zaskarżonej decyzji;

w efekcie tego:

— uznanie ważności unijnego znaku towarowego nr 13 270 046 w odniesieniu do wszystkich towarów z klasy 11 lub ich części;

— obciążenie EUIPO i/lub Ceramica Cielo SpA. kosztami niniejszego postępowania, jak również dwóch poprzednich etapów postępowania przed Wydziałem Unieważnień i Izbą Odwoławczą, wygranych przez Ceramica Flaminia SpA.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie i błędne stosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

— Interpretacja charakteru odróżniającego zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady;

— Nieuzasadniona kwalifikacja znaku towarowego jako sloganu;

— Naruszenie i błędne zastosowanie art. 95 ust. 1 w związku z art. 59 rozporządzenia (UE) nr 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady;

— Naruszenie i błędne zastosowanie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2020 r. – Janukowycz / Rada**(Sprawa T-291/20)**

(2020/C 222/45)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Rostów nad Donem, Rosja) przedstawiciel: M. Anderson, solicitor)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2020/370 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że skarżący nie spełnia kryteriów wymaganych, aby w rozpatrywanym okresie umieścić jego nazwisko w wykazie.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, obejmując skarżącego zakwestionowanymi środkami. Rada nie upewniła się, czy istnieje wystarczająco solidna podstawa faktyczna dla umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie, i nie sprawdziła, czy orzeczenia organów ukraińskich, na których się oparła, wydano z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie określiła faktycznych i szczególnych powodów umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie. Rada nie określiła także powodów, dla których uważa, że orzeczenia organów ukraińskich, na których się opiera, zostały wydane z poszanowaniem przysługujących skarżącemu praw do obrony i do skutecznej ochrony sądowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że naruszono przysługujące skarżącemu prawo do obrony lub że został on pozbawiony skutecznej ochrony sądowej. Rada nie przeprowadziła konsultacji ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, nie przedstawiła skarżącemu wszystkich materiałów, na których się oparła, ani nie umożliwiła skarżącemu w sposób prawidłowy lub słuszny sprostowania błędów lub przedstawienia informacji. Na żadnym etapie skarżącemu nie przedstawiono poważnych, wiarygodnych lub konkretnych dowodów ani rozumowania w celu uzasadniania nałożenia środków ograniczających i nic nie wskazuje na to, że przed podjęciem decyzji Rada uwzględniła odpowiednio uwagi skarżącego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada nie dysponowała odpowiednią podstawą prawną w celu przyjęcia ósmych aktów zmieniających.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada dopuściła się nadużycia władzy.

7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, między innymi ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że uznaje się, iż środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone przez skarżącego, zostały transferowane poza Ukrainę; (ii) zamrożenie wszystkich aktywów skarżącego nie jest ani niezbędne, ani odpowiednie, ponieważ obecnie organy ukraińskie wyliczyły kwotę strat podnoszonych przez nie w ramach toczących się aktualnie przeciwko skarżącemu postępowań karnych.

- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2020, L 71, s. 10).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2020, L 71, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2020 r. – Janukowycz / Rada

(Sprawa T-292/20)

(2020/C 222/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ołeksandr Wiktorowycz Janukowycz (Petersburg, Rosja) przedstawiciel: M. Anderson, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2020/373 (¹) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2020/370 (²) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że skarżący nie spełnia kryteriów wymaganych, aby w rozpatrywanym okresie umieścić jego nazwisko w wykazie.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, obejmując skarżącego zakwestionowanymi środkami. Rada nie upewniła się, czy istnieje wystarczająco solidna podstawa faktyczna dla umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie, i nie sprawdziła, czy orzeczenia organów ukraińskich, na których się oparła, wydano z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie określiła faktycznych i szczególnych powodów umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie. Rada nie określiła także powodów, dla których uważa, że orzeczenia organów ukraińskich, na których się opiera, zostały wydane z poszanowaniem przysługujących skarżącemu praw do obrony i do skutecznej ochrony sądowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że naruszono przysługujące skarżącemu prawo do obrony lub że został on pozbawiony skutecznej ochrony sądowej. Rada nie przeprowadziła konsultacji ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, nie przedstawiła skarżącemu wszystkich materiałów, na których się oparła, ani nie umożliwiła skarżącemu w sposób prawidłowy lub słuszny sprostowania błędów lub przedstawienia informacji. Na żadnym etapie skarżącemu nie przedstawiono poważnych, wiarygodnych lub konkretnych dowodów ani rozumowania w celu uzasadnienia nałożenia środków ograniczających i nic nie wskazuje na to, że przed podjęciem decyzji Rada uwzględniła odpowiednio uwagi skarżącego.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada nie dysponowała odpowiednią podstawą prawną w celu przyjęcia ósmych aktów zmieniających.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada dopuściła się nadużycia władzy.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, między innymi ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że uznaje się, iż środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone przez skarżącego, zostały transferowane poza Ukrainę; (ii) zamrożenie wszystkich aktywów skarżącego nie jest ani niezbędne, ani odpowiednie, ponieważ obecnie organy ukraińskie wyliczyły kwotę strat podnoszonych przez nie w ramach toczących się aktualnie przeciwko skarżącemu postępowań karnych.

-
- (¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2020/373 z dnia 5 marca 2020 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2020, L 71, s. 10).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2020/370 z dnia 5 marca 2020 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2020, L 71, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2020 r. – Ruiz-Ruiz / Komisja

(Sprawa T-293/20)

(2020/C 222/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Vanesa Ruiz-Ruiz (Alkmaar, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji stwierdzenia nieważności:

- decyzji z dnia 23 maja 2019 r. o wykluczeniu jej z konkursu EPSO/AD/371/19 z powodu braku niewystarczającego doświadczenia zawodowego;
- decyzji z dnia 20 września 2019 r. o oddaleniu wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji o wykluczeniu z konkursu EPSO/A/371/19;
- decyzji z dnia 7 lutego 2020 r. o oddaleniu odwołania złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

Strona skarżąca wnosi o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia ogłoszenia o konkursie.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że mimo skorzystania z dwóch wewnętrznych środków odwoławczych (wniosku o ponowne rozpatrzenie do komisji konkursowej i odwołania administracyjnego w trybie art. 90 ust. 2), dotychczas nie wyjaśniono, jakiego dokładnie wymogu nie spełnia doświadczenie zawodowe skarżącej.

2. Zarzut drugie, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że komisja konkursowa ma obowiązek zagwarantowania, że jej ocena wszystkich rozpatrywanych kandydatów będzie dokonywana w warunkach równości i obiektywizmu, i że kryteria oceny będą jednolite i stosowane spójnie do wszystkich kandydatów. Tymczasem z naruszeniem ogłoszenia o konkursie komisja konkursowa nie zapewniła obiektywnej i bezstronnej oceny wymogów szczególnych, która została dokonana poza *lex specialis* konkursu.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i związanej z nim zasady równości stron postępowania (art. 47 karty praw podstawowych).
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że komisja konkursowa uzasadniła w sposób nadzwyczaj skrótowy zaskarżoną decyzję o oddaleniu wniosku skarżącej o ponowne rozpatrzenie. Poza ogólnymi stwierdzeniami i wskazaniu, że ustalono kryteria wyboru bez wyszczególnienia ich treści, nie podano bowiem żadnych dokładnych wyjaśnień pozwalających skarżącej na zrozumienie powodów podjęcia takich decyzji w stosunku do niej. Można z tego wnioskować zdaniem skarżącej, że nie rozpatrzono ponownie jej kandydatury, z naruszeniem prawa do obrony skarżącej i samego ogłoszenia o konkursie, które przewidywało ponowne rozpatrzenie jako środek chroniący kandydata.
 - Pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia była również decyzja organu powołującego z dnia 20 września 2019 r., w której nadal nie wyjaśniono dalszych kryteriów ustalonych przez komisję konkursową ponad te określone w ogłoszeniu, ani nie ma żadnego odniesienia do konkretnego doświadczenia zawodowego skarżącej, mimo jego dokładnego opisu w zgłoszeniu. Ponadto organ powołujący nie oparł się na pełnych ramach faktycznych i prawnych, ponieważ wziął pod uwagę jedynie początkową decyzję z dnia 23 maja 2019 r., a zaniechał analizy i oceny dotyczącej ponownego rozpatrzenia.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL